

## הילה בן ארי

**נעמי:** לפני העבודה המשותפת שלנו הרגשתי שהעבודות שלך מאוד רלוונטיות לחוויה שאני מחפשת בהקשר של הפרויקט. וככל שהתקדמנו, נדהמתי לגלות עד כמה את מדייקת בניסוח תחושות הגוף ובניסוח המורכבות שמלכתחילה חוויתי בהקשר הזה. איך היית מגדירה את נושא העבודות שלך?

**הילה:** בעבודות אני עוסקת באיזושהי התנגשות בין הגוף הנשי לבין האלמנט המסדר והממשטר. מין מערכת יחסים די כואבת. אני חושבת שנקודת המוצא האמתית של העבודות היא חווית הגוף שלי בעולם, ומשם נוצרים הקשרים לסוגיות שהן הרבה יותר רחבות. בעבודות אני שואלת על הגבולות של הגוף, על האופן שבו הטריטוריה שלו נחסמת, היכן היא נחדרת ואיך היא מוגדרת. אני עוסקת במצבי קצה של הגוף, שנעים בין כאב ועינוי לבין התעלות מעל למגבלות. האתגר שמעסיק אותי שוב ושוב בעבודות הוא איך לקיים תנועה בתוך המגבלה.

**נעמי:** אבל את אומרת שהסד הוא לא רק חיצוני ...

**הילה:** אני חושבת שיש איזו תלישות שהיא אימננטית לנוכחות הנשית בתרבות שלנו, שהבסיס מעורער, שכל נקודות העמידה של האישה הן תמיד מעורערות.

**נעמי:** בשלב מסוים בתהליך רציתי להציע לך להגדיל את הדמות בעבודות, ואת אמרת לי שאת לא מסוגלת לעבוד על דמות גדולה.

**הילה:** יש לי איזה קושי ליצור דמות גדולה ומונוליתית. הדמויות הגדולות שיצרתי עשויות בדרך כלל מיחידות קטנות וחסרות משקל כביכול, ורק ביחד הן יוצרות את המסה, את הגוף שהוא בעל נוכחות ונפח בחלל. זו בעצם מעין אנורקסיה מרחבית שצריך להתמודד אתה כל הזמן.

**נעמי:** בחלק מהעבודות יש שתי דמויות זהות, האם הן חלק מדגם גדול יותר?

**הילה:** בעבודות הקודמות שלי הדמויות עצמן היו מעין לבנים שיצרו את הדגם הגדול. בשנתיים שלוש האחרונות אני מנסה לבדוד את הדמות האחת, ולכן הדגם הממשטר נשאר רק באלמנטים המקיפים אותה.

למעשה אני ממש לא מסוגלת ליצור יותר את הריבוי והשכפול של דמויות. התכנים שהיו כרוכים בריבוי הזה הם כמו שכבה שנשרה ממני, ועכשיו נחשפת השכבה הפנימית יותר.

**נעמי:** ומניין מגיעה המגזרת? האופציה של החיתוך?

**הילה:** המגזרת היא הפסאדה – כמו סימון של הגוף שמסתיר מאחריו את הנוכחות. אפשר לדבר על

החיתוך גם בהקשר של עיני, כמו הגוף שמגיע מתוך העיני לווירטואוזיות, כאב פיזי. אבל נראה לי שאני בשלב של להשיר גם את זה.

**נעמי:** אמרת לי שהעבודה בסדנה הייתה עבורך תהליך מאוד גופני, מאוד פיזי.

**הילה:** בתחילת העבודה בסדנה ניתנה לי האפשרות להתנסות בטכניקות ופשוט לשחק בלי מטרה ובלי כיוון. זה היה שלב מאוד משחרר ומפרה. המשך התהליך היה מאוד מעניין עבורי, בעיקר בגלל האלמנט הבלתי צפוי של התחריט. למשל העבודה עם החומצה החיה – החומצה נותנת כתמיות בלתי נשלטת, וזהו אלמנט שלא ממש הופיע אצלי בעבודות עד כה. יכולתי להתמקד בטכניקות שמתאימות יותר לאופי העבודה שלי, כמו דפוס רשת למשל, אבל ההליכה אל התחריט הייתה במודעות מלאה לכך שהמדיה יכולה להציע לי אזורים חדשים ומפתיעים.

**נעמי:** גם שיתוף הפעולה שהיה בעבודה נראה לי מאוד משמעותי.

**הילה:** כן, הליווי של רן, שהוא גם דפוס וגם אמן, השפיע מאוד על תהליך היצירה. ההתקדמות בתוך התהליך הייתה מול ההצעות הטכניות שהוא פתח בפניי ותוך כדי דיאלוג בינינו, שהעניק רפלקסיה על העבודות. יש עוד משהו שנמצא בתוך התהליך בצורה מאוד אינטימית, וזה יוצר פורמט עבודה מאוד ייחודי.

**נעמי:** לקראת סוף התהליך הגעת לעבודה בחיתוך עץ, איך זה קרה?

**הילה:** לחיתוך העץ הגעתי בעצתו של אריק. מאוד הופתעתי כי אף פעם לא עבדתי קודם עם עץ, ולא חשבתי שאתחבר לחומר הזה. מצאתי את עצמי עובדת בהנאה עצומה בלי לדאוג אם מה שאני יוצרת הוא טוב או רע. זה פשוט הפתיע אותי, לא הייתי מוכנה לזה. בדרך כלל אני עובדת עם חיתוך של נייר, ולעומתו העץ נתן לי מן קונטרה אחרת עם המון עצמה.

**נעמי:** יש לעץ גם את האופי שלו, את הטקסטורה שלו, כיווני צמיחה שמשפיעים על העבודה.

**הילה:** העבודה בעץ נעשתה באגרסיה, כאילו התנפלתי על העץ, ואז גם הדימוי קרה בצורה פחות נשלטת, עם ויתור על הקו המדוד. זו הייתה אנרגיה של עבודה שאף פעם לא חוויתי מול חומר, ומצאתי שאני פחות נלחמת, יותר טובעת בתוך זה.